

RAFA GIL

Venudes al millor postor

Les empreses Sidmed i Galmed són les restes de l'imperi siderometal·lúrgic que va donar vida al Port de Sagunt durant dècades. Ara, el govern espanyol les ha venudes a un consorci luxemburguès que no hi invertirà massa diners.

El primer dia d'agost mig país iniciava les vacances i l'altre mig ho desitjava amb bogeria. Però les calors pròpies del mes no van fer dubtar els ministres reunits en el darrer consell del govern de l'estat. Entre el grapat de decisions que van prendre, hi hagué una d'important per als habitants de la comarca del Camp del Morvedre: l'intercanvi d'accions entre la Corporació Siderúrgica Industrial (CSI), composta per la indústria metal·lúrgica d'Astúries, Biscaia, Navarra i el País Valencià, i el grup luxemburguès ARBED. Després d'haver sospesat diverses ofertes de consorcis públics i privats de tot el món, el govern es va decantar pels luxemburguesos en detriment de l'altre candidat, el grup francès USINOR. D'aquesta manera, es

donava un altre pas en el pla de privatitzacions del govern de José María Aznar i del seu ministre d'Indústria, Josep Piqué. Dues empreses siderometal·lúrgiques valencianes, Siderúrgica del Mediterráneo (Sidmed) i Galvanizados del Mediterráneo (Galmed) passaven a engrossir un consorci de dimensions internacionals.

Però la sorpresa va ser monumental quan es va saber que hi havia un pla d'inversions tancat, dissenyat abans de l'intercanvi d'accions, que ARBED anava a complir i que preveia unes inversions milionàries en Astúries. Les instal·lacions del Port de Sagunt, doncs, quedaven al marge i també les reivindicacions dels treballadors, que reclavamen més diners per fer de Sidmed i de Galmed dues indústries punteres a tot l'es-

tat i a l'arc mediterrani. Galmed, que funciona des de fa més de cinc anys al Port de Sagunt, subministra, entre altres productes, xapa als fabricants de cotxes com SEAT, Volkswagen, Citroën, Opel, etc. L'empresa va nàixer tot just en 1992, a l'ombra de Sidmed, que va reunir tot el que es va salvar de la crema de la reconversió industrial de mitjan anys vuitanta al Port de Sagunt.

Privatitzar a l'agost. El primer dia del mes d'agost el consell de ministres va fer un pas més en la seua política de privatitzacions. Aquesta vegada li va tocar a la siderúrgia, però no es va fer per adjudicació ni per una venda directa sinó mitjançant un intercanvi d'accions entre la CSI i ARBED. Els luxemburguesos van aconseguir el

DUES EMPRESES RENDIBLES

Sidmed i Galmed: de les restes d'AHM

35% de les accions per 129.200 milions de pessetes i la CSI va entrar en l'accionariat de diverses empreses d'ARBED que té repartides pel món. Com a resultat d'aquest intercanvi d'accions, el grup ARBED s'ha convertit en el primer grup siderometal·lúrgic d'Europa i en el tercer del món. La cara i els ulls d'aquesta operació econòmica es diu Aceralía, el nom de la nova corporació siderúrgica a l'estat espanyol, i ha estat anunciat per televisió i premsa. L'objectiu de la campanya mediàtica és promocionar el grup per quan isca al mercat borsari.

Un pla d'inversions tancat. La darrera voluntat dels propietaris de la corporació industrial va ser imposar al comprador un testament en forma de pla d'inversions tancat i acotat en el temps. En cinc anys es preveuen inversions d'uns 24.000 milions de pessetes per construir una nova planta de galvanitzats a Avilés (Astúries), de similars característiques que la del Port de Sagunt, a més d'invertir 109.550 milions de pessetes en tota la indústria metal·lúrgica asturiana. L'empresa valenciana Galmed s'ha de conformar amb els 8.200 milions de pessetes d'inversió que ja estaven previstos des de fa mesos. Els treballadors han defensat sempre que fan falta almenys 20.000 milions de pessetes per fer de Galmed la indústria puntera a l'arc mediterrani en el seu sector. Demanen la instal·lació d'una nova planta de galvanització a més d'un centre d'investigació i desenvolupament per al material de l'automòbil, principalment. Segons el treballadors, fa una lleugera olor a decisió política, més que econòmica, l'opció de portar les inversions a Astúries en comptes de fer-les al País Valencià. "La presència d'un vice-president i d'un ministre d'economia asturians vol dir alguna cosa, no?", diu amb malícia un treballador de l'empresa.

A la recerca del suport. El comitè d'empresa de Sidmed-Galmed no ha fet vacances enguany. Al seu parer, la situació no els per-

El 30 de desembre del 1985 es va crear Siderúrgica del Mediterráneo (Sidmed) com una empresa que recollia les restes de l'extinta i reconvertida Altos Hornos del Mediterraneo (AHM) i que pertanyia a l'Institut Nacional de Industria (INI). La Sidmed tenia, i té, com a objecte la fabricació, producció i distribució de ferro i acer de qualsevol tipus i de tota classe de productes derivats. En 1992, Ensidesa va crear Galvanizaciones del Mediterráneo (Galmed) per galvanitzar els productes laminats en fred que feia Sidmed i proveir totes les fabricades de cotxes de l'estat que demanen xapa per als seus vehicles. El binomi empresarial va començar a donar bons resultats econòmics i diverses multinacionals del sector hi van posar els ulls. Sollac, que pertany al grup francès USINOR, i l'alemanya Thyssen van entrar en l'accionariat de l'empresa amb gairebé el 25% de les accions de Galmed. A més els francesos van entrar amb el 32,5 % de Sidmed.

A finals de març de l'any 1995 es va crear la Corporación Siderúrgica Industrial (CSI) i les dues empreses van en-

trar de ple en el consorci estatal. Sidmed produeix cada l'any quasi 800.000 tones i va facturar l'any passat 16.566 milions de pessetes. Tot i guanyar només 13 milions de pessetes enfront dels 2.725 que va perdre l'any 1995, Galmed va produir 400.000 tones de productes galvanitzats. Es a dir, que les dues empreses es troben abans de la seua incorporació al grup Arbed sanejades i amb guanys. Sidmed té en plantilla quasi mil persones i Galmed, cinquanta, la gran majoria fixos. Totes dues, sobretot la de galvanitzats, utilitzen tecnologia punta, fet que explica que necessiten tan pocs treballadors per funcionar.

Un punt remarcable és la baixa conflictivitat laboral d'ambdues: en els darrers tres anys no hi ha hagut cap vaga a les empreses. Amb l'intercanvi d'accions entre Arbed i CSI es dona un fet curiós ja que els rivals dels luxemburguesos, Thyssen i Sollac-USINOR, encara es troben a l'accionariat de les dues empreses. Potser en un futur no molt llunyà, Sidmed i Galmed canviaran de mans. **M. R.**

met d'anar-se'n a gaudir de la platja o de la muntanya. La preocupació es nota als rostres d'aquests homes foguejats en mil batalles sindicals. Francisco Hernández, de CCOO, ho deixa clar des del principi: "les centrals sindicals estan d'acord a acceptar que hi haja un soci tecnològic que aporte diners. En principi no preferien cap de les dues ofertes, perquè la premissa era mantenir l'ocupació." La demanda de més inversions respon a una recerca de la qualitat en la seua feina, "cada vegada es necessiten més inversions per ser els primers, el mercat és exigent i nosaltres fabriquem material de qualitat fonamentalment per a l'automòbil. Subministrem el 90% de la xapa de qualitat de l'estat". Ells no troben una raó lògica per aquest canvi d'orientació cap a Astúries en

les inversions. "Ens volen desplaçar del mercat. Volen augmentar la capacitat de producció d'Avilés amb moltes inversions. Muntar una planta de galvanització en el Port de Sagunt costa 14.000 milions de pessetes. A Avilés costarà 24.000." Les sospites dels treballadors d'un intent de dividir el mercat dels galvanitzats en dues parts són clares. "Sospitem que ara es potenciaran els galvanitzats allà, quan nosaltres som els pioners i tenim el mercat", diu Francisco Hernández.

No dubten que la pressió política fa molt: "Des de la dreta fins l'esquerra, a Astúries tots volien les inversions. Les autoritats valencianes no han lluitat per nosaltres." Però encara sobta més que la direcció de la corporació estiga en Astúries i no en València: "No te-

QUI ÉS EL COMPRADOR?

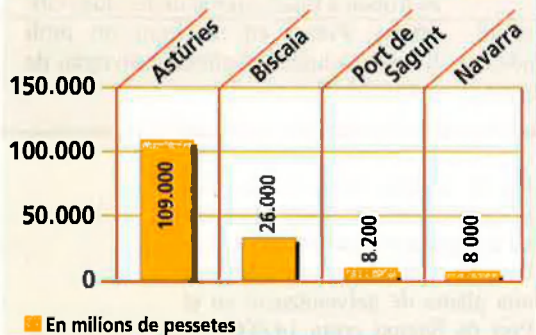
ARBED: un gegant desconegut

El consorci siderúrgic internacional que ha entrat en l'accionariat de Sidmed i Galmed és un gran desconegut per al públic en general. Acieries Réunies de Burbach-Elch-Dudelange (ARBED) és un consorci creat al 1892 a Luxemburg i format per 189 societats. Té factories en trenta països del món, dona feina a prop de 40.000 empleats i produeix 11,8 tones d'acer l'any. És la primera indústria del seu país. L'accionariat és compost, entre d'altres, pel govern de Luxemburg, la Banque Generale de Belgique, la Banque Generale de Luxemburg, i ara, la Corporación Siderúrgica Industrial (CSI) amb el 9,5%. **M. R.**

nim cap representant en el consell directiu, mentre que Astúries sí que en té. Des de 1995 hem reivindicat a la Generalitat que pose un

L. CASANOVAS

Pla d'inversions d'ARBED a l'estat espanyol

representant valencià a la CSI. Ni el PSOE ni el PP han fet res per resoldre el problema”.

Des que es van assabentar dels plans del consorci luxemburguès, el comitè d'empresa va emprendre una cursa frenètica per aconseguir el suport de les institucions valencianes. “La qüestió –diu Francisco Hernández– és trobar un consens polític.” Després de reunir-se amb partits polítics i representats de l'administració autonòmica van rebre bones paraules i millors intencions. Però les reivindicacions dels treballadors sembla que no les

RAFA GIL

Factoria de Sidmed i Galmed. Produeixen el 90% de la xapa que utilitzen els fabricants de cotxes de tot l'estat.

ha entès ni tan sols el director general d'Indústria de la Generalitat valenciana, José Luis Ramírez, que va manifestar que la Generalitat farà un seguiment especial per comprovar que ARBED “compleix els seus compromisos d'inversió” quan, en realitat, els treballadors diuen que aquests compromisos són insuficients. El portaveu

arribara a les 250.000 tones anuals. La societat saguntina veu amb preocupació les maniobres privatitzadores. Ignacio Belzunces, director del periòdic saguntí *El Económico*, manifestà a EL TEMPS que “és indignant el paper servil i sucursalista del govern de Zaplana en aquest assumpte, tant com ho va ser durant la reconversió dels vuitanta l'actitud del govern de Lerma”. Però potser el consistori saguntí, amb el PP i la UPV al capdavant, ha estat la veu que més clar, i en termes més durs, s'ha manifestat en contra de la venda de les empreses. La setmana passada va fer públic un comunicat en què deixaven clara la seua opinió. “El negre precedent històric del tancament de la capçalera d'Altos Hornos del Mediterráneo en l'any 1984, manté viu en la nostra memòria l'agre record d'incompliments de promeses i objectius, realitzat pel govern de la nació en aquells moments, amb la complicitat de la Generalitat valenciana, el que fa que ambdues institucions tinguen un deute històric amb Sagunt”. Tornant novament al comitè d'empresa de Sidmed-Galmed, Hernández és caute i mesura les paraules, “per ara no perilla la continuïtat de les empreses. Però a llarg termini...”. La tardor es preveu moguda per a aquests homes que han vist en els darrers quinze anys com tancava la siderúrgica en què van treballar molts anys i com els ha marginat ara govern de l'estat.

“Les autoritats valencianes no han lluitat per nosaltres. Ni el PSOE ni el PP han fet res”, diu F. Hernández.

d'Unió Valenciana a les Corts valencianes, Fermín Aragoitia, ha mostrat una especial sensibilitat pel problema ja que el seu pare va ser conductor de tren del ferrocarril de Sierra Menera. El polític va afirmar que “els grups de les Corts defensarem la siderúrgia de la Comunitat Valenciana i evitarem que Sagunt siga objecte, per segona vegada, del desmantellament industrial”. Fins i tot la Confederació Empresarial Valenciana (CEV) va reclamar públicament la inversió de 40.000 milions de pessetes perquè la producció de galvanitzats

Mario Reyes